

Lý Thị Bích Hải

Trái Tim Nhút Nhát

Tôi quen anh vào năm đầu đại học. Lúc đó, tôi là sinh viên rất bỡ ngỡ khi đặt chân lên giảng đường với vẻ vô tư, chưa nghĩ gì? Cũng như ba năm cấp ba tôi luôn tôn thờ “chủ nghĩa độc thân”, nên chỉ chăm chú vào học, bỏ ngoài tai những suy nghĩ về tình yêu. Tôi nghĩ rằng chỉ học tốt, thế là đủ, vì thế, tôi ít tiếp xúc bạn bè, chỉ làm bạn với sách. Bọn chúng gọi tôi là “một sách”. Tôi cười, tự hài lòng.

Nhưng ngoài lúc học và đọc sách, tôi cảm thấy cô đơn, buồn lắm!

Mọi vật bên ngoài đôi với tôi đều lạ, cho đến khi tôi gặp anh.

Anh trầm lặng, ít nói, nhưng vui vẻ, hoà hợp với người xung quanh, đặc biệt có chiếc răng khểnh rất duyên. Ngày đầu gặp anh, tôi đã nghe lòng xao xuyến. Anh học rất giỏi, là người bạn tốt hay giúp đỡ tôi trong học tập và mọi khó khăn. Tôi thầm thương anh nhưng không dám nói.

Rồi anh lọt vào mắt lớp trưởng nữ của tôi. Mỹ rất xinh đẹp, thông minh lanh lợi và rất khôn ngoan. Nhiều người đã đeo đuổi Mỹ, Mỹ vẫn vô tâm, nay Mỹ chấm anh. Tôi và Mỹ là bạn chung phòng. Tình bạn của chúng tôi không còn thân thiện như trước nữa. Tôi với Mỹ ví như “con thiên nga” với “con vịt bầu xấu xí”. Tôi vốn ít nói, nhút nhát

nên thời gian hai năm vẫn không dám nói yêu anh. Mỹ quá khôn khéo nên anh thuộc về Mỹ.

Ngày thứ bảy anh chở Mỹ đi chơi, Mỹ vui vẻ cười nói thật hạnh phúc. Dù biết rằng anh có bạn gái, tôi vẫn nhớ anh da diết. Nhưng trước mặt anh tôi vẫn lạnh lùng, có lúc anh bảo: “Nhiều lúc anh không hiểu nổi em nữa”. Phải làm sao cho anh hiểu được tôi?

Tôi soi gương đối diện với mình. Tôi nhớ đến việc học, cảm thấy mình đeo đuổi mỗi tình đơn phương, thâm lắng quá phí thời gian. Tôi bật khóc, khóc lần cuối giã từ kỷ niệm, giã từ tình yêu đầu đời của tôi để lao vào việc học. Tôi tự nhủ mai sau trái tim tôi là sỏi đá. Và tôi hiểu rằng đó chỉ là giấc mơ.

Lý Thị Bích Hải

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003